

Arrest

nr. 262 981 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 januari 2021.

Ook zijn echtgenote dient op 30 september 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraans nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 14 oktober 1978 te San Salvador. U bent tot uw zeventiende naar school geweest en hebt uw middelbaar onderwijs niet afgerond. U bent gehuwd met B.E.L.D.C.(...) (O.V. xxx; CG X). Samen hebben jullie twee kinderen: B.J.(...) (O.V. xxx), geboren op 12 februari 2004 en C.A.(..) (O.V. xxx) geboren op 18 april 2007.

U hebt heel uw leven in Credisa stad, Soyapango gewoond. Tot 2013 woonde u op het adres Calle Cuscachapa, huis 195. Vervolgens huurden jullie een huis in pasaje Sumpul. In 2009 hebt u twee weken in voorhechtenis gezeten toen u uw nicht verdedigde omdat haar echtgenoot haar sloeg. U moest voor de rechtbank verschijnen maar werd vrijgelaten omdat er geen bewijslast was tegen u.

U en uw echtgenote hadden samen een restaurant, Domingo Savio en verkochten hiermee eten aan de onderneming Bocadeli SA de CV. Jullie moesten hiervoor iedere dertiende van de maand honderd dollar renta (afpersingsgeld) betalen aan een bende. U stak zelf ook een handje toe in de zaak, maar verleende sinds tien à twaalf jaar uw diensten aan Dizac SA de CV, waar u instond voor de verdeling van koopwaren met uw bestelwagen. U ging hiervoor van winkel naar winkel in verschillende wijken en departementen. Wanneer u een wijk binnenkwam, gebeurde het regelmatig dat u zich volledig moest uitkleden zodat bendeleden konden nagaan of u tot een bende behoorde. U moest dan ook renta betalen om in de wijk te kunnen leveren, afhankelijk van de wijk was dit 25 à 75 dollar per dag. In 2015 stond bij het verlaten van een wijk de bende u op te wachten. U moest uw wagen stoppen. De bewaker die u bij had, laadde zijn geweer. De bendeleden wilden dit geweer van hem afnemen, maar hij weigerde waarop ze de bewaker aanvielen. U bent in allerijl gevlucht en zag dat ze de bewaker hadden doodgeschoten. Eind 2017, begin 2018 ging u in de wijk Santa Eduvigis leveren. U betaalde renta aan een jongen, maar tweehonderd meter verder kwam een ander bendelid naar u toe die u zei dat u niet had betaald, waarop ze u met benzine overgoten. U vertelde hen dat u al had betaald waarop ze u lieten gaan.

Uw kinderen gingen in El Salvador naar de school Martin de Porres in de wijk Amatepec. In juni of juli 2019 deelde een klasgenoot van uw zoon papiertjes uit aan uw zoon en vier of vijf andere klasgenoten waarop verschillende gebaren getekend stonden. Deze klasgenoot wilde dat uw zoon deze gebarentaal zou leren om zo deel uit te maken van de bende 18. De dag nadien vond uw echtgenote dit papier toen ze de schriften van uw zoon nakeek. Uw echtgenote is een drietal dagen later gaan spreken met de schoolverantwoordelijke. De schoolverantwoordelijke ging na of het om die klasgenoot ging en bevestigde dat hij inderdaad tot de bende behoorde en hij die papieren uitdeelde. Een week later ongeveer dreigde de jongen na te gaan wie hem verklikt had en deze persoon te vermoorden. Door deze bedreiging werd uw zoon ziek en wilde hij niet langer naar school, omdat hij wist dat het uw echtgenote was die met de schoolverantwoordelijke was gaan spreken.

Eind juli 2019 kocht u uw vliegtickets naar België. Rond 15 augustus 2019 stopten uw kinderen met naar school gaan.

U stopte met uw werk bij Dizac ongeveer een week voor uw vertrek uit El Salvador. Op 20 september 2019 stopten jullie met werken in het restaurant. Op 22 september 2019 vertrok u samen met uw echtgenote en kinderen uit El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar Nederland van waaruit jullie de trein naar België hebben genomen en waar jullie zijn aangekomen op 23 september 2019. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen, de DUI van u en uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, het registratienummer van uw zaak, de volmachten voor de voertuigen van u en uw echtgenote, en de verkoopakte van uw voertuig. Op 1 februari 2021 bezorgde u het CGVS nog een kopie van een brief over het werk van uw echtgenote bij Bocadeli, een kopie van de inkomsten van jullie diensten voor DIZAC, kopieën van jullie vlieg- en treintickets, een kopie van het rijbewijs van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen slagen jullie er niet in om coherente verklaringen af te leggen over jullie woonplaatsen. U verklaart bij het CGVS dat uw laatste adres Calle Cuscachapa, huis 195 was. Echter gevraagd tot wanneer u er gewoond hebt, stelt u dat u er maar tot 2013 hebt gewoond, waaruit logischerwijze volgt dat u vervolgens nog op andere plaatsen hebt gewoond. Volgens de verklaringen van uw echtgenote zouden jullie pas in 2015 naar pasaje Sumpul zijn verhuisd (CGVS 19/23551B, p. 5). Het is in deze ook opvallend dat jullie beiden bij het CGVS zich het huisnummer van pasaje Sumpul niet meer herinneren (CGVS, p. 5, CGVS 19/23551B, p. 5), maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verschillende huisnummers hebben opgegeven (verklaring DVZ, p. 6, punt 10; verklaring DVZ 19/23551B, p. 6, punt 10). Bovendien komen ook jullie verklaringen over de huur die jullie betaalden in pasaje Sumpul niet overeen. Gevraagd hoeveel de huur bedroeg in pasaje Sumpul, gist u dat dit 185 dollar per maand is, als u zich niet vergist (CGVS, p. 5). Uw echtgenote daarentegen stelt dat u in pasaje Sumpul 160 dollar huur moest betalen. Hierop gewezen werpt zij op dat u zich inderdaad vergist moet hebben, en dat u achtereenvolgens 200 dollar, 185 dollar en 160 dollar huur moest betalen, maar dat het laatste huurgeld in pasaje Sumpul 160 dollar bedroeg (CGVS 19/23551B, p. 5). Dat jullie dan nog via de opmerkingen bij de notities van jullie persoonlijke onderhoud, die jullie per e-mail overmaakten aan het CGVS op 7 februari 2021, willen verduidelijken dat jullie sinds 2015 op het adres in Tihupa woonden en jullie zich vergisten met betrekking tot de huur in pasaje Sumpul, kan niet langer overtuigen, temeer omdat u gewoonweg niets over dit adres Tihupa bij het CGVS vermeldde en ook uw echtgenote hierover geen coherente verklaringen kon afleggen. Uw echtgenote beweert bij het CGVS namelijk dat jullie hier in 2013 naar toe zijn verhuisd en dat jullie in 2015 naar pasaje Sumpul zijn gegaan. Dat zij eigenlijk niet eens goed blijkt te weten hoe deze pasaje of calle waar de eerste twee huurhuizen gelegen waren nu juist noemden en dit de ene keer benoemt als Pasaje Sutiaca en de volgende keer als calle Siutapa of Tiutapa, omdat de namen vreselijk moeilijk zijn, en uit jullie opmerkingen blijkt dat het eigenlijk om

Tihupa zou gaan (CGVS 19/23551B, p. 5-6). Bovendien vermeldden jullie beiden slechts de adressen van Calle Cuscachapa huis 195 en pasaje Sumpul bij DVZ (verklaring DVZ 10 februari 2020, p. 6, punt 10; verklaring DVZ 19/23551B 10 februari 2020, p. 6, punt 10).

Nog volgens uw echtgenote zouden jullie rond 15 of 16 september 2019 naar het huis van een vriendin zijn gegaan op de hoofdstraat van Credisa stad omdat jullie het huis moesten verlaten en jullie ook geen achterdocht wilden wekken gezien de bendeleden de dertiende van de maand langskwamen om de renta op te halen (CGVS 19/23551B, p. 4). Wederom dient hierbij opgemerkt te worden dat jullie bij DVZ hebben verklaard dat jullie in pasaje Sumpul hebben gewoond tot aan jullie vertrek uit het land op 22 september 2019 en niets over dit adres vermeldden (verklaring DVZ, p. 6, punt 10, verklaring DVZ 19/23551B, p. 6, punt 10). Dat jullie geen coherente verklaringen weten af te leggen over jullie woonplaatsen doet afbreuk aan jullie asielrelaas, zeker gezien uw echtgenote beweert dat de betaling van de renta aan de bende plaatsvond bij u thuis (CGVS 19/23551B, p. 13).

U kan overigens geen bewijzen neerleggen van het feit dat u op het adres in Pasaje Sumpul zou hebben gewoond. Op zowel jullie identiteitskaarten, als jullie rijbewijzen staat nog het adres van Calle Cuscachapa, huis 195. Uw excuus, dat het veel papierwerk is (CGVS, p. 12), is uitermate zwak, gezien u, zij het voor deze, zij het voor een vorige identiteitskaart, wel uw huwelijk en uw beroep liet registreren en het adres dat er nu op staat niet meer uw eigendom zou zijn (CGVS, p. 5).

Het inschrijvingsbewijs van jullie zaak met het btw-nummer bevat wel een adres van Calle Cuscachapa, pasaje Tihuapa, en ook de documenten over uw inkomsten die u het CGVS nog bezorgde op 1 februari 2021 bevatten dit adres. Hierbij dient eerst opgemerkt te worden, dat deze documenten betrekking hebben op de plaats waar uw zaak geregistreerd staat en hier dus niet zomaar kan uit worden afgeleid dat u hier ook gewoond zou hebben. Bovendien dateren de documenten over jullie inkomsten van 2016 en 2018 (document 14), terwijl uw echtgenote beweert al in 2015 naar pasaje Sumpul te zijn verhuisd (CGVS 19/23551B, p. 6). Hoe dan ook dienen documenten, om er enige bewijskracht aan te ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Ook weten jullie verklaringen over het werk van uw echtgenote niet te overtuigen. Uw echtgenote verklaart de eigenares te zijn van haar eigen restaurant, Domingo Savio, binnen de onderneming Bocadeli. Echter gevraagd wat er met het restaurant gebeurd is, blijkt dat ze eigenlijk onder een contract werkte voor Bocadeli (CGVS 19/23551B, p. 7-8). Ook in het document dat jullie het CGVS nog bezorgen op 1 februari 2021 blijkt dat uw echtgenote bij Bocadeli in het cafetaria van het bedrijf Productos Alimenticios Bocadeli werkte. Het vermeldt echter niet dat het om haar eigen cafetaria of restaurant zou gaan (document 13). Overigens staat er op dit document te lezen dat het adres van Bocadeli, waar ook uw restaurant zou hebben gelegen, Avenida Cerro Verde, Colonia Sierra Morena II, Soyapango, El Salvador is, terwijl uw echtgenote verklaarde dat dit calle Sierra Morena zou zijn (CGVS 19/23551B, p. 8). Als ze werkelijk de eigenares zou zijn van dit restaurant, kan er verwacht worden dat zij hiervoor het juiste adres kan geven. Bovendien kunnen jullie verder geen documenten voorleggen van dit restaurant 'Domingo Savio'. Het inschrijvingsbewijs met het btw-nummer van jullie onderneming, verwijst weliswaar zowel naar eetgelegenheden als naar transport (document 9), het kan echter niet dienen als concreet bewijs dat uw echtgenote de eigenares van het restaurant Domingo Savio zou zijn. Verder zijn jullie verklaringen over uw rol binnen deze zaak ook niet coherent. U beweert niet mee te hebben gewerkt in de zaak. U zou af en toe een handje hebben toegestoken, maar u zou hebben gewerkt bij Dizac (CGVS, p. 8). Uw echtgenote beweert initieel echter dat u weldegelijk meewerkte in deze zaak sinds 2018 en niet meer voor Dizac werkte (CGVS 19/23551B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt ze dat u bedoelde met een handje toesteken dat u met haar meeding naar de markt wanneer zij naar de markt ging. Echter, voegt ze toe dat u later weldegelijk gedurende de dag voor de onderneming werkte zelf en hiervoor ook 's avonds nog personeel rondbracht (CGVS, p. 19/23551B, p. 18). Dat jullie over deze onderneming geen coherente verklaringen afleggen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien uw echtgenote beweert renta te betalen omwille van deze onderneming (CGVS 19/23551B, p. 12). Dat u het overigens naliet om iets te vermelden over deze renta die jullie maandelijks zouden hebben betaald voor deze zaak, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede, gezien u verklaarde bij DVZ alle redenen te hebben gegeven die aanleiding gaven tot uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 3).

Wat betreft de problemen van uw werk voor Dizac, dient erop gewezen te worden dat jullie ook hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen. Zo haalt u een incident aan waarbij u met benzine werd overgoten. Gevraagd wanneer dit gebeurde, stelt u eerst dat het eind 2017, begin 2018 moet zijn

gebeurd, voor u vervolgens herhaalt dat het eind 2017 was (CGVS, p. 19). Bij DVZ had u echter verklaard dat dit eind 2018 gebeurde (vragenlijst DVZ, p. 2 punt 5). Er zou verder nog in uw bijzijn een bewaker zijn doodgeschoten, en u zou zich bijna iedere keer als u een wijk binnenkwam voor uw werk volledig moeten uitkleden zodat bendeleden konden nagaan of u tatoeages had (CGVS, p. 19). Ondanks deze problemen beweert u pas gestopt te zijn met uw werk een week voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u niet eerder gestopt bent, gezien de vele problemen die u had door uw werk, stelt u dat u niets anders kon doen (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw echtgenote dat u al gestopt zou zijn met dit werk in december 2018 en u weldegelijk iets anders kan doen door in de zaak bij haar te werken (CGVS 19/23551B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert uw partner plots dat u toch nog na december 2018 bij DIZAC zou hebben gewerkt, om 's avonds het personeel rond te brengen met jullie minivan (CGVS 19/23551B, p. 18). Dit kan echter niet overtuigen gezien u verklaart altijd te hebben ingestaan voor de distributie van koopwaren en niets van dit zogenaamd personeelsvervoer vermeldt en zij bovendien stelt dat u hiermee al gestopt zou zijn in juli 2019, terwijl u beweert er gewerkt te hebben tot een week voor uw vertrek (CGVS, p. 8, CGVS 19/23551B, p. 18). Dat jullie over de einddatum en aard van uw werk geen coherente verklaringen afleggen, haalt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen op uw werk onderuit. U bezorgt het CGVS op 1 februari 2021 nog kopieën van documenten over DIZAC, waaronder documenten die ook dateren uit juni 2019. Hierbij dient eerst opgemerkt te worden dat deze documenten op naam staan van uw echtgenote, dus ze niet kunnen dienen als bewijs van uw werk. Bovendien moet er opnieuw op gewezen worden dat een document, om er enige bewijskracht aan te ontfen, ondersteund dient te worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Ook over de problemen die jullie zoon op school zou hebben gekend, leggen jullie geen coherente verklaringen af. Gevraagd naar de naam van de klasgenoot die uw zoon dat papier had gegeven, stelt u dat u dit niet weet. Gevraagd of u dit dan niet gevraagd hebt, stelt u dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 14). Dat u echter de naam niet zou weten of herinneren van de persoon die het leven van uw zoon bedreigde, is weinig geloofwaardig, zeker gezien uw echtgenote wel blijkt te weten dat deze jongen D.(...) zou heten (CGVS 19/23551B, p. 14). Verder stellen u en uw echtgenote allebei dat, nadat uw echtgenote naar de schoolverantwoordelijke is gestapt, deze schoolverantwoordelijke is nagegaan of het om de jongen ging die uw zoon had aangeduid en ze dit ook heeft kunnen bevestigen (CGVS, p. 13; CGVS 19/23551B, p. 11). Echter noch u, noch uw echtgenote kan zeggen hoe ze dit is nagegaan. Gevraagd aan u hoe ze dat is nagegaan, stelt u eerst dat u eigenlijk niet weet of ze dat wel is nagegaan. U wordt gewezen op uw eerdere verklaringen, waarop u doet alsof u niet zou begrijpen wat er u gevraagd wordt en eraan toevoegt dat uw zoon u heeft uitgelegd tot welke bende de klasgenoot behoorde. De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarop u naast de kwestie antwoordt dat jullie ervan uitgingen dat de klasgenoot lid was van een bende omdat hij een jaar was blijven zitten en ze op school ook wel weten wie lid is van een bende. Gevraagd of de schoolverantwoordelijke dan op hoogte was van het feit dat er papiertjes werden uitgedeeld, herhaalt u eerst eens de vraag voor u stelt dat u ervanuit gaat van niet en herhaalt u dat ze gingen nagaan of het om die jongen ging. Er wordt u nog eens een vierde maal en vijfde maal gevraagd hoe de schoolverantwoordelijke dit is nagegaan, voor u kan stellen dat ze dit is nagegaan door te vragen wie die papiertjes uitdeelde (CGVS, p. 16-17). Uw verklaring kan op dit punt niet meer overtuigen, zeker gezien uw echtgenote beweert helemaal niet te weten hoe de schoolverantwoordelijke dat is nagegaan en jullie dit enkel weten omdat uw zoon hierover door de jongen werd aangesproken. Gevraagd aan uw echtgenote of ze niet gevraagd heeft aan de schoolverantwoordelijke hoe die dat nagegaan had, gezien dat D.(...) op de hoogte was dat er iemand met haar had gesproken, antwoordt ze naast de kwestie. De vraag wordt haar nogmaals gesteld, waarop ze betoogt dat ze te bang was (CGVS 19/23551B, p. 14-15 Dit kan niet overtuigen, gezien volgens uw verklaringen de schoolverantwoordelijke bevestigd heeft dat het om die jongen ging en jullie hierover dus met haar gesproken hadden (CGVS, p. 13). Dat jullie verklaringen hierover niet coherent zijn, ondergraaft ook de geloofwaardigheid van de verklaringen over de problemen van uw zoon.

Daarnaast leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw zoon dit papiertje zou hebben gekregen, wanneer uw echtgenote dit zou gevonden hebben, wanneer ze dan naar de schoolverantwoordelijke zou zijn gestapt en wanneer uw zoon daaropvolgend zou bedreigd zijn. U veronderstelt namelijk dat uw echtgenote het papier heeft gevonden de dag nadat uw zoon dit zou hebben gekregen (CGVS, p. 16), volgens uw echtgenote zou ze dit echter dezelfde dag hebben gevonden (CGVS 19/237551B). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen dat uw echtgenote het papiertje vond en naar de schoolverantwoordelijke is gestapt, dient de vraag eerst herhaald te worden, voor u stelt te denken dat het een drietal dagen later was dat ze met de schoolverantwoordelijke ging praten. Jullie hadden hier namelijk nog eerst onderling over gesproken (CGVS, p. 16). Uw echtgenote beweert dan weer dat

zij de dag nadat ze het papiertje vond al met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (CGVS 19/23551B, p. 15). U verklaart verder nog dat de klasgenoot bedreigingen uitte een week later, of misschien eerder, nadat uw echtgenote met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (CGVS, p. 17). Uw echtgenote beweerde echter dat dit maar om een drietal dagen zou gaan (CGVS, p. 15). Uw echtgenote wordt gewezen op jullie tegenstrijdige verklaringen, waarop ze stelt dat jullie nooit de data hebben genoteerd en dat u zich niet bezig hield met zaken die met de school te maken hadden, maar dat jullie echt wel hetzelfde verhaal vertellen. Erop gewezen dat het toch wel een groot verschil is of ze een dag of drie dagen later naar de schoolverantwoordelijke is geweest, herhaalt ze dat u zich heeft vergist, maar dat zij het echt wel weet (CGVS 19/23551B, p. 16-17). Ook via jullie opmerkingen die jullie het CGVS bezorgen op 8 februari 2021 delen jullie nog eens mee dat u er niet zeker van was. Dit kan echter niet overtuigen. U beweert namelijk omwille van deze incidenten uw land te hebben verlaten, dan kan er ook worden verwacht dat u dit weet. Bovendien verklaart uw echtgenote dat uw zoon van maandag tot vrijdag naar school ging en hij dit papier op school had gekregen (CGVS 19/23551B, p. 17). Als uw echtgenote dit papier dezelfde dag al had gevonden en de volgende dag naar de schoolverantwoordelijke zou zijn geweest, is het uitermate vreemd dat ze bij DVZ expliciet verklaarde op maandag naar de schoolverantwoordelijke te zijn geweest (DVZ vragenlijst 19/23551B, p. 2, punt 5). Hierop gewezen kan ze slechts stellen dat er misschien verwarring is ontstaan rond de datum en dat ze zich vergiste. Bovendien stelt u initieel dat uw zoon dit papier kreeg in juni of juli (CGVS, p. 14), vervolgens stelt u dat uw echtgenote met de schoolverantwoordelijke is gaan praten in juni ongeveer (CGVS, p. 15), waaruit blijkt dat uw zoon ook dit papier in juni zou hebben ontvangen. Uw echtgenote verklaart dan weer dat uw zoon dit papier moet hebben ontvangen rond 15 juli (CGVS 19/23551B, p. 14). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer deze gebeurtenissen juist plaats vonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Nog stellen jullie allebei dat uw echtgenote dit papier terugvond in een schrift van uw zoon, toen zij de schriften van uw zoon nakeek en jullie er zo achter kwamen dat hij dit papier had gekregen. Uw echtgenote had bij DVZ echter verklaard dat Carlos jullie vertelde dat hij dit papier had gekregen en zij toen pas het papier zag (CGVS, p. 13, CGVS 19/23551B, p. 11; DVZ vragenlijst 19/23551B, p. 2, punt 5). Het is verder nog uitermate vreemd dat uw zoon nog naar school is blijven gaan nadat zijn klasgenoot bedreigd had degene te vermoorden die naar de schoolverantwoordelijke was gestapt. Dat jullie dit risico zouden nemen, terwijl u verklaart dat eender wie kon zeggen dat uw echtgenote degene was die met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (CGVS, p. 18), komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo deed u geen enkele moeite om beroep te doen op de autoriteiten van uw land. U beweert hiervoor bang te zijn geweest omdat je niet altijd weet wie tot een bende behoort en ook de politie daar soms bij betrokken is. Gevraagd hoe u dit weet, herhaalt u nog eens dat je niet goed weet wie lid is en wie niet en haalt u aan dat een politieagent ongeveer in 2017 eens een gsm van uw heeft gestolen (CGVS, p. 19). Erop gewezen dat het niet is omdat iemand een gsm steelt dat hij per se een bendelid is, stelt u dat u niet weet of het om een bendelid gaat (CGVS, p. 21). Gevraagd of er geen andere manieren zijn om naar uw autoriteiten te gaan, dan enkel naar de politie, herhaalt u dat u te bang was (CGVS, p. 21). Er kan echter van u verwacht worden dat indien u werkelijk vreesde voor jullie levens, u ook enige moeite zou doen om de hulp van uw autoriteiten in te roepen.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat u via Spanje en Nederland naar België reisde. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u noch in Spanje, noch in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Uw excuus, dat men u verteld had dat u hier meer kans maakte (CGVS, p. 12), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u werkelijk voor jullie levens vreesden, jullie zo snel mogelijk, na jullie aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indienen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jullie paspoorten, huwelijksakte, de volmachten en verkoopakte van jullie voertuigen, jullie vliegtickets en treintickets, hebben slechts betrekking op jullie identiteit, jullie voertuigen en de verkoop ervan en jullie reisweg, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.

Ook de overige opmerkingen bij de notities van jullie persoonlijke onderhouden kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen, gezien zij de inhoud er enkel van bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>)

rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendege relateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote B.E.L.D.C.(...) (O.V. xxx; CG 19/23551B), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van januari 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 23 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

3.2. De echtgenote van verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota over waarbij zij een bewijs overmaakt inzake haar handelszaak *“Domingo Savio”*. De aanvullende nota vermeldt dat het een toelating betreft van het Ministerie van Gezondheid aan de echtgenote om haar zaak uit te baten. Er is geen vertaling voorzien omdat, aldus de aanvullende nota, het document voor zich spreekt: zowel de naam van de zaak als de naam van verzoekers echtgenote staan er op vermeld.

De Raad stelt vast dat dit stuk niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin is vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In tegenstelling tot wat in de aanvullende nota wordt betoogd, kan de Raad bijgevolg niet nagaan of dit stuk effectief een toelating betreft van het Ministerie van Gezondheid aan de echtgenote om haar zaak uit te baten. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document dan ook niet in overweging genomen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote in El Salvador in het kader van hun werkzaamheden werden afgeperst door bendeleden en dat hun zoon op school werd benaderd door een klasgenoot, die lid was van de bende Barrio 18, met het oog op rekrutering. Nadat hun zoon, onrechtstreeks, werd bedreigd door de klasgenoot besloten hij en zijn echtgenote om samen met de kinderen El Salvador te verlaten.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met eventueel voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker in gebreke om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

5.4. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij op omstandige wijze motiveert dat verzoeker en zijn echtgenote geen coherente verklaringen afleggen over hun woonplaatsen:

“U verklaart bij het CGVS dat uw laatste adres Calle Cuscachapa, huis 195 was. Echter gevraagd tot wanneer u er gewoond hebt, stelt u dat u er maar tot 2013 hebt gewoond, waaruit logischerwijze volgt dat u vervolgens nog op andere plaatsen hebt gewoond. Volgens de verklaringen van uw echtgenote zouden jullie pas in 2015 naar pasaje Sumpul zijn verhuisd (CGVS 19/23551B, p. 5). Het is in deze ook opvallend dat jullie beiden bij het CGVS zich het huisnummer van pasaje Sumpul niet meer herinneren (CGVS, p. 5, CGVS 19/23551B, p. 5), maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verschillende huisnummers hebben opgegeven (verklaring DVZ, p. 6, punt 10; verklaring DVZ 19/23551B, p. 6, punt 10). Bovendien komen ook jullie verklaringen over de huur die jullie betaalden in pasaje Sumpul niet overeen. Gevraagd hoeveel de huur bedroeg in pasaje Sumpul, gist u dat dit 185 dollar per maand is, als u zich niet vergist (CGVS, p. 5). Uw echtgenote daarentegen stelt dat u in pasaje Sumpul 160 dollar huur moest betalen. Hierop gewezen werpt zij op dat u zich inderdaad vergist moet hebben, en dat u achtereenvolgens 200 dollar, 185 dollar en 160 dollar huur moest betalen, maar dat het laatste huurgeld in pasaje Sumpul 160 dollar bedroeg (CGVS 19/23551B, p. 5). Dat jullie dan nog via de opmerkingen bij de notities van jullie persoonlijke onderhoud, die jullie per e-mail overmaakten aan het CGVS op 7 februari 2021, willen verduidelijken dat jullie sinds 2015 op het adres in Tihupa woonden en jullie zich vergisten met betrekking tot de huur in pasaje Sumpul, kan niet langer overtuigen, temeer omdat u gewoon weg niets over dit adres Tihupa bij het CGVS vermeldde en ook uw echtgenote hierover geen coherente verklaringen kon afleggen. Uw echtgenote beweert bij het CGVS namelijk dat jullie hier in 2013 naar toe zijn verhuisd en dat jullie in 2015 naar pasaje Sumpul zijn gegaan. Dat zij eigenlijk niet eens goed blijkt te weten hoe deze pasaje of calle waar de eerste twee huurhuizen gelegen waren nu juist noemden en dit de ene keer benoemt als Pasaje Sutiaca en de volgende keer als calle Siutapa of Tiutapa, omdat de namen vreselijk moeilijk zijn, en uit jullie opmerkingen blijkt dat het eigenlijk om Tihupa zou gaan (CGVS 19/23551B, p. 5-6). Bovendien vermeldden jullie beiden slechts de adressen van Calle Cuscachapa huis 195 en pasaje Sumpul bij DVZ (verklaring DVZ 10 februari 2020, p. 6, punt 10; verklaring DVZ 19/23551B 10 februari 2020, p. 6, punt 10).

(...)

U kan overigens geen bewijzen neerleggen van het feit dat u op het adres in Pasaje Sumpul zou hebben gewoond. Op zowel jullie identiteitskaarten, als jullie rijbewijzen staat nog het adres van Calle Cuscachapa, huis 195. Uw excuus, dat het veel papierwerk is (CGVS, p. 12), is uitermate zwak, gezien u, zij het voor deze, zij het voor een vorige identiteitskaart, wel uw huwelijk en uw beroep liet registreren en het adres dat er nu op staat niet meer uw eigendom zou zijn (CGVS, p. 5).

Het inschrijvingsbewijs van jullie zaak met het btw-nummer bevat wel een adres van Calle Cuscachapa, pasaje Tihuapa, en ook de documenten over uw inkomsten die u het CGVS nog bezorgde op 1 februari 2021 bevatten dit adres. Hierbij dient eerst opgemerkt te worden, dat deze documenten betrekking hebben op de plaats waar uw zaak geregistreerd staat en hier dus niet zomaar kan uit worden afgeleid

dat u hier ook gewoond zou hebben. Bovendien dateren de documenten over jullie inkomsten van 2016 en 2018 (document 14), terwijl uw echtgenote beweert al in 2015 naar pasaje Sumpul te zijn verhuisd (CGVS 19/23551B, p. 6). (...)

Verzoeker wijt deze vastgestelde incoherenties in hun verklaringen aan de druk en de stress van het gehoor, doch elk gehoorgesprek brengt stress met zich mee, wat geen afbreuk doet aan de plicht om alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen noch aan de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om eensluidende verklaringen af te leggen. Dat verzoeker en zijn echtgenote geen coherente verklaringen weten af te leggen over hun woonplaatsen, doet afbreuk aan hun vluchtrelaas, zeker gezien zijn echtgenote beweert dat de betaling van de renta aan de bende plaatsvond bij hen thuis (NPO, p. 13).

5.5. Ook weten hun verklaringen over het werk van verzoekers echtgenote niet te overtuigen. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Uw echtgenote verklaart de eigenares te zijn van haar eigen restaurant, Domingo Savio, binnen de onderneming Bocadeli. Echter gevraagd wat er met het restaurant gebeurd is, blijkt dat ze eigenlijk onder een contract werkte voor Bocadeli (CGVS 19/23551B, p. 7-8). Ook in het document dat jullie het CGVS nog bezorgen op 1 februari 2021 blijkt dat uw echtgenote bij Bocadeli in het cafetaria van het bedrijf Productos Alimenticios Bocadeli werkte. Het vermeldt echter niet dat het om haar eigen cafetaria of restaurant zou gaan (document 13). Overigens staat er op dit document te lezen dat het adres van Bocadeli, waar ook uw restaurant zou hebben gelegen, Avenida Cerro Verde, Colonia Sierra Morena II, Soyapango, El Salvador is, terwijl uw echtgenote verklaarde dat dit calle Sierra Morena zou zijn (CGVS 19/23551B, p. 8). Als ze werkelijk de eigenares zou zijn van dit restaurant, kan er verwacht worden dat zij hiervoor het juiste adres kan geven. Bovendien kunnen jullie verder geen documenten voorleggen van dit restaurant ‘Domingo Savio’. Het inschrijvingsbewijs met het btw-nummer van jullie onderneming, verwijst weliswaar zowel naar eetgelegenheden als naar transport (document 9), het kan echter niet dienen als concreet bewijs dat uw echtgenote de eigenares van het restaurant Domingo Savio zou zijn.”*

Verzoeker laat in voorliggend verzoekschrift gelden dat zijn echtgenote nooit heeft verklaard eigenaar te zijn geweest van het pand, maar kan niet worden gevolgd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij wel degelijk *“Ik was de eigenares van het cafetaria, eigenlijk een restaurant”* (NPO echtgenote, p. 7). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien gaat verzoeker in het verzoekschrift er volledig aan voorbij waar de commissaris-generaal bemerkt dat ook hun verklaringen over zijn rol binnen hun onderneming niet coherent zijn: *“U beweert niet mee te hebben gewerkt in de zaak. U zou af en toe een handje hebben toegestoken, maar u zou hebben gewerkt bij Dizac (CGVS, p. 8). Uw echtgenote beweert initieel echter dat u weldegelijk meewerkte in deze zaak sinds 2018 en niet meer voor Dizac werkte (CGVS 19/23551B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt ze dat u bedoelde met een handje toesteken dat u met haar meeging naar de markt wanneer zij naar de markt ging. Echter, voegt ze toe dat u later weldegelijk gedurende de dag voor de onderneming werkte zelf en hiervoor ook 's avonds nog personeel rondbracht (CGVS, p. 19/23551B, p. 18).”*

De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote over deze onderneming geen coherente verklaringen afleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas gezien verzoekers echtgenote beweert renta te betalen omwille van deze onderneming (NPO echtgenote, p. 12). De commissaris-generaal bemerkt hierbij nog terecht dat verzoeker bij de DVZ overigens naliet om iets te vermelden over deze renta die zij maandelijks zouden hebben betaald voor deze zaak. Ook dit gegeven komt hun geloofwaardigheid niet ten goede gezien verzoeker verklaarde bij de DVZ alle redenen te hebben gegeven die aanleiding gaven tot hun vertrek uit El Salvador (NPO, p. 3).

5.6. Waar er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker betreffende zijn problemen met bendeleden omwille van zijn werk voor Dizac tegenstrijdige verklaringen aflegt, slaagt hij er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken. Het feit dat hij het incident waarbij hij met benzine werd overgoten, tijdens het gehoor bij de DVZ eind 2018 situeerde terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat dit in werkelijkheid eind 2017 plaatsvond, wijt verzoeker aan een vergissing, gelet op de stresserende omstandigheden waarin het gesprek plaatsvond en al hetgeen hij heeft meegemaakt. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en die van zijn gezin en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkens eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De Raad brengt tevens de redelijke verwachting in herinnering dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. De vastgestelde tegenstrijdig-

heid heeft betrekking op een element dat behoort tot de kern van het vluchtrelaas. Het incident waarbij verzoeker zou zijn overgoten met benzine omdat hij zozegd de renta niet betaalde, betreft een dermate bepalende ervaring in het leven van verzoeker dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over het jaar waarin dit incident voorviel. Daargelaten verzoekers blote beweringen hierover, kan uit de stukken in het dossier op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Bovendien waren niet alleen verzoekers verklaringen over het tijdstip van dit incident niet eensluidend, ook over de einddatum en de aard van verzoekers werk leggen hijzelf en zijn echtgenote incoherente verklaringen af. De Raad verwijst naar volgende terechte motieven, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven: *“Er zou verder nog in uw bijzijn een bewaker zijn doodgeschoten, en u zou zich bijna iedere keer als u een wijk binnenkwam voor uw werk volledig moeten uitkleden zodat bendeleden konden nagaan of u tatoeages had (CGVS, p. 19). Ondanks deze problemen beweert u pas gestopt te zijn met uw werk een week voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u niet eerder gestopt bent, gezien de vele problemen die u had door uw werk, stelt u dat u niets anders kon doen (CGVS, p. 20). Nochtans beweert uw echtgenote dat u al gestopt zou zijn met dit werk in december 2018 en u weldegelijk iets anders kan doen door in de zaak bij haar te werken (CGVS 19/23551B, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert uw partner plots dat u toch nog na december 2018 bij DIZAC zou hebben gewerkt, om 's avonds het personeel rond te brengen met jullie minivan (CGVS 19/23551B, p. 18). Dit kan echter niet overtuigen gezien u verklaart altijd te hebben ingestaan voor de distributie van koopwaren en niets van dit zogenaamd personeelsvervoer vermeldt en zij bovendien stelt dat u hiermee al gestopt zou zijn in juli 2019, terwijl u beweert er gewerkt te hebben tot een week voor uw vertrek (CGVS, p. 8, CGVS 19/23551B, p. 18). Dat jullie over de einddatum en aard van uw werk geen coherente verklaringen afleggen, haalt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen op uw werk onderuit.”*

Verzoeker bezorgt het CGVS op 1 februari 2021 nog kopieën van documenten over DIZAC, waaronder documenten die ook dateren uit juni 2019, voor verzoekers vertrek. Deze documenten staan evenwel op naam van zijn echtgenote en kunnen dus niet dienen als bewijs van verzoekers werk. Evenmin doen zij afbreuk aan de hierboven gedane bevindingen.

5.7. Wat betreft de problemen die hun zoon op school zou hebben gekend, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker en zijn echtgenote ook hier geen coherente verklaringen over afleggen: *“Gevraagd naar de naam van de klasgenoot die uw zoon dat papier had gegeven, stelt u dat u dit niet weet. Gevraagd of u dit dan niet gevraagd hebt, stelt u dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 14). Dat u echter de naam niet zou weten of herinneren van de persoon die het leven van uw zoon bedreigde, is weinig geloofwaardig, zeker gezien uw echtgenote wel blijkt te weten dat deze jongen D.(...) zou heten (CGVS 19/23551B, p. 14). Verder stellen u en uw echtgenote allebei dat, nadat uw echtgenote naar de schoolverantwoordelijke is gestapt, deze schoolverantwoordelijke is nagegaan of het om de jongen ging die uw zoon had aangeduid en ze dit ook heeft kunnen bevestigen (CGVS, p. 13; CGVS 19/23551B, p. 11). Echter noch u, noch uw echtgenote kan zeggen hoe ze dit is nagegaan. Gevraagd aan u hoe ze dat is nagegaan, stelt u eerst dat u eigenlijk niet weet of ze dat wel is nagegaan. U wordt gewezen op uw eerdere verklaringen, waarop u doet alsof u niet zou begrijpen wat er u gevraagd wordt en eraan toevoegt dat uw zoon u heeft uitgelegd tot welke bende de klasgenoot behoorde. De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarop u naast de kwestie antwoordt dat jullie ervan uitgingen dat de klasgenoot lid was van een bende omdat hij een jaar was blijven zitten en ze op school ook wel weten wie lid is van een bende. Gevraagd of de schoolverantwoordelijke dan op hoogte was van het feit dat er papiertjes werden uitgedeeld, herhaalt u eerst eens de vraag voor u stelt dat u ervanuit gaat van niet en herhaalt u dat ze gingen nagaan of het om die jongen ging. Er wordt u nog eens een vierde maal en vijfde maal gevraagd hoe de schoolverantwoordelijke dit is nagegaan, voor u kan stellen dat ze dit is nagegaan door te vragen wie die papiertjes uitdeelde (CGVS, p. 16-17). Uw verklaring kan op dit punt niet meer overtuigen, zeker gezien uw echtgenote beweert helemaal niet te weten hoe de schoolverantwoordelijke dat is nagegaan en jullie dit enkel weten omdat uw zoon hierover door de jongen werd aangesproken. Gevraagd aan uw echtgenote of ze niet gevraagd heeft aan de schoolverantwoordelijke hoe die dat nagegaan had, gezien dat D.(...) op de hoogte was dat er iemand met haar had gesproken, antwoordt ze naast de kwestie. De vraag wordt haar nogmaals gesteld, waarop ze betoogt dat ze te bang was (CGVS 19/23551B, p. 14-15 Dit kan niet overtuigen, gezien*

volgens uw verklaringen de schoolverantwoordelijke bevestigd heeft dat het om die jongen ging en jullie hierover dus met haar gesproken hadden (CGVS, p. 13). Dat jullie verklaringen hierover niet coherent zijn, ondergraaft ook de geloofwaardigheid van de verklaringen over de problemen van uw zoon.

Daarnaast leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw zoon dit papiertje zou hebben gekregen, wanneer uw echtgenote dit zou gevonden hebben, wanneer ze dan naar de schoolverantwoordelijke zou zijn gestapt en wanneer uw zoon daaropvolgend zou bedreigd zijn. U veronderstelt namelijk dat uw echtgenote het papier heeft gevonden de dag nadat uw zoon dit zou hebben gekregen (CGVS, p. 16), volgens uw echtgenote zou ze dit echter dezelfde dag hebben gevonden (CGVS 19/237551B). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen dat uw echtgenote het papiertje vond en naar de schoolverantwoordelijke is gestapt, dient de vraag eerst herhaald te worden, voor u stelt te denken dat het een drietal dagen later was dat ze met de schoolverantwoordelijke ging praten. Jullie hadden hier namelijk nog eerst onderling over gesproken (CGVS, p. 16). Uw echtgenote beweert dan weer dat zij de dag nadat ze het papiertje vond al met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (CGVS 19/23551B, p. 15). U verklaart verder nog dat de klasgenoot bedreigingen uitte een week later, of misschien eerder, nadat uw echtgenote met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (CGVS, p. 17). Uw echtgenote beweerde echter dat dit maar om een drietal dagen zou gaan (CGVS, p. 15). Uw echtgenote wordt gewezen op jullie tegenstrijdige verklaringen, waarop ze stelt dat jullie nooit de data hebben genoteerd en dat u zich niet bezig hield met zaken die met de school te maken hadden, maar dat jullie echt wel hetzelfde verhaal vertellen. Erop gewezen dat het toch wel een groot verschil is of ze een dag of drie dagen later naar de schoolverantwoordelijke is geweest, herhaalt ze dat u zich heeft vergist, maar dat zij het echt wel weet (CGVS 19/23551B, p. 16-17). Ook via jullie opmerkingen die jullie het CGVS bezorgen op 8 februari 2021 delen jullie nog eens mee dat u er niet zeker van was. Dit kan echter niet overtuigen. U beweert namelijk omwille van deze incidenten uw land te hebben verlaten, dan kan er ook worden verwacht dat u dit weet. Bovendien verklaart uw echtgenote dat uw zoon van maandag tot vrijdag naar school ging en hij dit papier op school had gekregen (CGVS 19/23551B, p. 17). Als uw echtgenote dit papier dezelfde dag al had gevonden en de volgende dag naar de schoolverantwoordelijke zou zijn geweest, is het uitermate vreemd dat ze bij DVZ expliciet verklaarde op maandag naar de schoolverantwoordelijke te zijn geweest (DVZ vragenlijst 19/23551B, p. 2, punt 5). Hierop gewezen kan ze slechts stellen dat er misschien verwarring is ontstaan rond de datum en dat ze zich vergiste. Bovendien stelt u initieel dat uw zoon dit papier kreeg in juni of juli (CGVS, p. 14), vervolgens stelt u dat uw echtgenote met de schoolverantwoordelijke is gaan praten in juni ongeveer (CGVS, p. 15), waaruit blijkt dat uw zoon ook dit papier in juni zou hebben ontvangen. Uw echtgenote verklaart dan weer dat uw zoon dit papier moet hebben ontvangen rond 15 juli (CGVS 19/23551B, p. 14). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer deze gebeurtenissen juist plaats vonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog stellen jullie allebei dat uw echtgenote dit papier terugvond in een schrift van uw zoon, toen zij de schriften van uw zoon nakeek en jullie er zo achter kwamen dat hij dit papier had gekregen. Uw echtgenote had bij DVZ echter verklaard dat Carlos jullie vertelde dat hij dit papier had gekregen en zij toen pas het papier zag (CGVS,p. 13, CGVS 19/23551B, p. 11; DVZ vragenlijst 19/23551B, p. 2, punt 5)."

Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Door louter te herhalen dat het voornamelijk zijn echtgenote was die zich bezighield met het incident op school en zij niet met zekerheid weten hoe de directie de jongere opspoorde maar enkel hun vermoedens kunnen meedelen, brengt hij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat hun zoon, nadat zijn klasgenoot had bedreigd degene te vermoorden die naar de schoolverantwoordelijke was gestapt, nog tot de vakantie in augustus naar school is blijven gaan (NPO, p. 17, 18; NPO verzoekster, p. 15). Het gegeven dat zij dit risico zouden nemen, terwijl verzoeker verklaart dat eender wie kon zeggen dat zijn echtgenote degene was die met de schoolverantwoordelijke is gaan praten (NPO, p. 18), is niet geloofwaardig. Bovendien zijn de verklaringen van verzoekers echtgenote ook hier wederom niet consistent te noemen nu zij in haar vrij relaas te kennen gaf dat hun zoon eind juli gestopt is met school en dan binnen opgesloten is gebleven tot hun vertrek uit El Salvador (NPO echtgenote, p. 11). Dit is een zoveelste aanwijzing dat aan de verklaringen over de problemen van hun zoon geen geloof kan worden gehecht.

5.8. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De paspoorten, de huwelijksakte, hun vliegtuigtickets en treintickets hebben betrekking op de identiteit van verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen alsook op hun reisweg. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de volmachten en verkoopakte van hun voertuigen, die enkel de verkoop ervan bevestigen. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing, bv. inzake het onvermeld laten van hun onderduikadressen bij de DVZ en verzoekers nalaten een beroep te doen op hulp van de autoriteiten in het land van herkomst, betreffen overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

5.9. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met MS-13 en Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, zijn echtgenote, en/of zijn zoon vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een concreet risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij en zijn gezin zouden hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekers zoon is weliswaar een jongen van 14 jaar afkomstig uit Cresida-stad, gelegen in Soyapango waar bendes zeer aanwezig zijn, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden en een identiteit krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office "Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs", februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative "An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat, behalve zijn jonge leeftijd, het profiel van de zoon van verzoeker verder niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in het geval van zijn zoon daar alsnog anders over moeten worden gedacht. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn gezin zich in een precaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoeker of zijn gezin, inclusief zijn zoon, enige affiniteit zou hebben met de bendes. Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen die erop wijzen dat hij, zijn echtgenote en/of zijn zoon bij terugkeer door MS-13 dan wel Barrio 18 zullen worden vervolgd of

geviseerd. Zijn relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit volgt dat verzoeker en zijn jongste zoon werden of zouden kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering; evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

5.10. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat Ciudad Cresida in Soyapango, waar verzoeker met zijn gezin verbleef, criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoeker beschrijft inderdaad verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in hun colonia en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken nu hij op geen enkel moment aantoonst dat hij tijdens deze gebeurtenissen door deze bendeleden werd bedreigd of hierdoor zelf ernstige problemen ondervond (NPO, p. 6). De aangehaalde gebeurtenissen zijn algemeen, hebben geen betrekking op verzoeker en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

5.11. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bende leden van MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geviseerd door bende leden, laat staan dat zijn vertrek uit en terugkeer naar El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om

als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 en Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse

overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES